

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne [datum] odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v [obec] - pobočka v Ostravě a obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum] proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, sp. zn. 1 T 5/2015,

a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se obě podaná odvolání zamítají.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze byli obžalovaní zproštěni obžaloby, konkrétně pod bodem I. obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození], byl podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v [obec], pobočky v Ostravě, ze dne 5. 2. 2016, sp. zn. 4 VZV 8/2014, která mu kladla za vinu, že společně s JUDr. [jméno] [jméno], [datum narození], zemřelým dne [datum], dne [datum] v době od 16:44 hod. do 17.14 hod. v [obec a číslo] v ulici [ulice a číslo] na pokoji [číslo] hotelu Ventana Hotel [příjmení] [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno], v té době mimo jiné poradce ministra zemědělství vlády České republiky, jako osoby, které nebyly oprávněny seznamovat se s informacemi určenými předsedovi vlády, které byly utajované podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále i jen, „zákon o ochraně utajovaných informací“), záměrně, v průběhu jednání s Mgr. Bc. [jméno] [jméno], z dříve získaných obecných informací od Mgr. [jméno] [příjmení] (dříve [příjmení]), vrchní ředitelky Sekce kabinetu předsedy vlády České republiky a Ing. [jméno] [příjmení], ministra zemědělství vlády České republiky, dovozující, že existuje utajovaný písemný materiál utajovaný podle zákona o ochraně utajovaných informací předložený předsedovi vlády České republiky RNDr. [jméno] [příjmení] některým z bezpečnostních orgánů nebo zpravodajských služeb státu, který se dotýká aktivit [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno] souvisejících s jejich

působením a vlivem na státní orgány, státní instituce a společnosti s majetkovou účastí státu, z něhož mají mít osobní prospěch, a který může obsahovat i údaje o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, navedli a instruovali Mgr. Bc. [jméno] [příjmení], aby dne [datum] v 17:30 hod. uskutečnil schůzku s Mgr. [jméno] [příjmení] (dříve [příjmení]), na které by, s cílem s těmito údaji posléze seznámit [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno], od ní vyzvěděl utajované informace o tom, který z bezpečnostních orgánů nebo zpravodajských služeb státu písemný materiál vypracoval, o jaký písemný materiál se jedná a jaké konkrétní skutečnosti tento písemný materiál obsahuje, když [jméno] [příjmení] s Mgr. [jméno] [příjmení] (dříve [příjmení]) dříve předem telefonicky dohodl místo, čas a podrobnosti této schůzky, načež Mgr. Bc. [jméno] [jméno] se dne [datum] od 17.30 hod. v [obec a číslo] – [obec], v Hrzánském paláci na adrese [adresa]. [jméno] [příjmení] (dříve [příjmení]), od které vyzvěděl, že předsedovi vlády České republiky RNDr. [jméno] [příjmení] byla dne [datum] doručena utajovaná informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datovaná dnem [datum] se stupněm utajení – dle nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, přílohy [číslo] poř. [číslo] – Důvěrné, se dvěma utajovanými přílohami – Analytickými zprávami Bezpečnostní informační služby, obsahujícími utajované informace, a vyzvěděl od ní také samotný obsah těchto utajovaných informací, přičemž Mgr. Bc. [jméno] [jméno] posléze tyto utajované informace dne [datum] v době od 17.44 hod. do 19.47 hod. nejprve telefonicky sdělil [jméno] [příjmení], který s nimi obratem seznámil JUDr. [jméno] [jméno], a poté osobně v [obec a číslo] v ulici [ulice a číslo] na pokoji [číslo] hotelu Ventana Hotel Prague o těchto skutečnostech informoval [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno], kdy tito tak získali utajované informace přesně rozvedené v utajované příloze [číslo] stranách 1 až 5 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem [datum] a v utajované příloze [číslo] straně 2 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem [datum], v důsledku čehož mohli učinit opatření k zakrytí svého vlivu na státní orgány, státní instituce a společnosti s majetkovou účastí státu a ztížit tak Bezpečnostní informační službě získávání informací o činnostech, jejichž důsledky mohou ohrozit bezpečnost nebo významné ekonomické zájmy České republiky, popřípadě týkající se organizovaného zločinu, a dále mohlo dojít k ohrožení osob jednajících ve prospěch Bezpečnostní informační služby, což v konečném důsledku mohlo ohrozit bezpečnostní operace nebo činnost Bezpečnostní informační služby podle § 3 odst. 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, čímž měl spáchat přečin ohrožení utajované informace podle § 317 odst. 1 trestního zákoníku, účastenstvím ve formě návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když v žalobním návrhu označení skutek není trestným činem. Dále pod bodem II. obžalovaný [příjmení] [jméno] [jméno], [datum narození], byl zproštěn podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby, že dne [datum] od 17.30 hod. v [obec a číslo] – [obec], v Hrzánském paláci na adrese [ulice a číslo], záměrně, jako osoba, která nebyla oprávněna seznamovat se s informacemi určenými předsedovi vlády, které byly utajované podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále i jen, „zákon o ochraně utajovaných informací“), na základě informací od [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno] vědom si, že existuje utajovaný písemný materiál utajovaný podle zákona o ochraně utajovaných informací předložený předsedovi vlády České republiky RNDr. [jméno] [příjmení] některým z bezpečnostních orgánů nebo zpravodajských služeb státu, který se dotýká aktivit [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno] souvisejících s jejich působením a vlivem na státní orgány, státní instituce a společnosti s majetkovou účastí státu, z něhož mají mít osobní prospěch, a který případně obsahuje i údaje o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, s cílem s těmito údaji posléze seznámit [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno], se setkal s Mgr. [jméno] [příjmení] (dříve [příjmení]) od které vyzvěděl, že předsedovi vlády České republiky RNDr. [jméno] [příjmení] byla dne [datum] doručena utajovaná informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datovaná dnem [datum] se stupněm utajení – dle nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací,

přílohy [číslo] poř. [číslo] – Důvěrné, se dvěma utajovanými přílohami – Analytickými zprávami Bezpečnostní informační služby, obsahujícími utajované informace, a vyzvěděl od ní také samotný obsah těchto utajovaných informací, přičemž tyto utajované informace posléze dne [datum] v době od 17.44 hod. do 19.47 nejprve telefonicky sdělil [jméno] [příjmení], který s nimi obratem seznámil JUDr. [jméno] [jméno], a poté osobně v [obec a číslo] v ulici [ulice a číslo] na pokoji [číslo] hotelu Ventana Hotel Prague o těchto skutečnostech informoval [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno], kdy tito získali utajované informace přesně rozvedené v utajované příloze [číslo] stranách 1 až 5 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem [datum] a v utajované příloze [číslo] straně 2 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem [datum], v důsledku čehož mohli učinit opatření k zakrytí svého vlivu na státní orgány, státní instituce a společnosti s majetkovou účastí státu a ztížit tak Bezpečnostní informační službě získávání informací o činnostech, jejichž důsledky mohou ohrozit bezpečnost nebo významné ekonomické zájmy České republiky, popřípadě týkající se organizovaného zločinu, a dále mohlo dojít k ohrožení osob jednajících ve prospěch Bezpečnostní informační služby, což v konečném důsledku mohlo ohrozit bezpečnostní operace nebo činnost Bezpečnostní informační služby podle § 3 odst. 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, čímž měl spáchat přečin ohrožení utajované informace podle § 317 odst. 1 trestního zákoníku, když v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Pod bodem III. obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení], dříve [příjmení], [datum narození], byla podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěna obžaloby, že dne [datum] od 17.30 hod. v [obec a číslo] – [obec], v Hrzánském paláci na adrese [adresa], přesto, že byla držitelem oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené, a byla poučena ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále i jen, „zákon o ochraně utajovaných informací“), záměrně, poté, kdy se dosud nezjištěným způsobem dozvěděla, že předsedovi vlády České republiky RNDr. [jméno] [příjmení] byla dne [datum] doručena utajovaná informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datovaná dnem [datum] se stupněm utajení – dle nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, přílohy [číslo] poř. [číslo] důvěrné, se dvěma utajovanými přílohami – Analytickými zprávami Bezpečnostní informační služby, obsahujícími utajované informace, znala obsahu této informace utajované podle zákona o ochraně utajovaných informací, se záměrem, aby tato utajovaná informace byla posléze Mgr. Bc. [jméno] [jméno] předána [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno], vědoma si toho, že žádná z těchto tří osob není oprávněna seznamovat se s informacemi určenými předsedovi vlády, které byly utajované podle zákona o ochraně utajovaných informací, se setkala s Mgr. [jméno] [jméno], kterému sdělila, že předsedovi vlády České republiky RNDr. [jméno] [příjmení] byla dne [datum] doručena utajovaná informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datovaná dnem [datum] se stupněm utajení – dle nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, přílohy [číslo] poř. [číslo] – Důvěrné, se dvěma utajovanými přílohami – Analytickými zprávami Bezpečnostní informační služby, které obsahují zpravodajské informace přesně rozvedené v utajované příloze [číslo] stranách 1 až 5 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem 20. 3. 201 a v utajované příloze [číslo] straně 2 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem [datum], a sdělila mu obsah těchto utajovaných informací, přičemž Mgr. Bc. [jméno] [jméno] tyto podle zákona utajované informace přesně rozvedené v utajované příloze [číslo] stranách 1 až 5 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem [datum] a v utajované příloze [číslo] straně 2 utajované informace ředitele Bezpečnostní informační služby č.j.: D174/2012 [příjmení] 1 datované dnem [datum] posléze dne [datum] v době od 17.44 hod. do 19.47 hod. nejprve telefonicky sdělil [jméno] [příjmení], který s nimi obratem seznámil JUDr. [jméno] [jméno] a poté osobně v [obec a číslo] v ulici [ulice a číslo] na pokoji [číslo] hotelu Ventana Hotel Prague o těchto skutečnostech informoval [jméno]

[příjmení] a JUDr. [jméno] [jméno], v důsledku čehož tito mohli učinit opatření k zakrytí svého vlivu na státní orgány, státní instituce a společnosti s majetkovou účastí státu a ztížit tak Bezpečnostní informační službě získávání informací o činnostech, jejichž důsledky mohou ohrozit bezpečnost nebo významné ekonomické zájmy České republiky, popřípadě týkající se organizovaného zločinu, a dále mohlo dojít k ohrožení osob jednajících ve prospěch Bezpečnostní informační služby, což v konečném důsledku mohlo ohrozit bezpečnostní operace nebo činnost Bezpečnostní informační služby podle § 3 odst. 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, čímž měla spáchat zločin ohrožení utajované informace podle § 317 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, když nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaná stíhána.

2. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podali státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v [obec], pobočka v Ostravě a obžalovaný [jméno] [příjmení] odvolání.

3. Státní zástupce podal v zákonné lhůtě odvolání, a to do výroku o vině, ve vztahu ke všem obžalovaným a v neprospěch všech obžalovaných. Zde mj. uvedl, že soud prvního stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, v důsledku čehož byli všichni obžalovaní obžaloby zproštěni, ač měli být odsouzeni. Je tak dovozována existence odvolacích důvodů § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu. Soud prvního stupně shrnuje důvody, které vedly k vyhlášení zprošťujícího rozsudku v bodech 106 - 110 odůvodnění napadeného rozsudku, do tří okruhů. Zásadní důvod se dle soudu odvíjí od osoby obž. Mgr. [příjmení]. Soud uzavřel, že nemá pochyby o tom, že tato obžalovaná nebyla osobou oprávněnou seznámit se s důvěrnými informacemi, že obsah předmětné zprávy [příjmení] neznala, že se v inkriminovaný den setkala po předchozí dohodě s obž. Mgr. [jméno] v Hrzánském paláci, a nakonec, že z oné předchozí dohody, která vedla k předmětnému setkání a která byla sjednána obž. [příjmení] nijak nevyplývá, že by byla obž. [příjmení] žádána, aby se dostala k nějaké utajované informaci. Tyto skutečnosti k osobě obž. Mgr. [příjmení] označuje nalézací soud za prokázané a dále se pouští do spekulací - nelze vyloučit, že obž. Mgr. [příjmení] akceptovala nabízené osobní setkání jednak kvůli požadavku svědka [příjmení] [příjmení] (aby předala vzkaz, jak o tom konzistentně hovoří svědek [příjmení] [příjmení]), jednak kvůli své vlastní potřebě být v kontaktu s těmito osobami, které soud prvního stupně poněkud eufemisticky označuje jako „dark lobbisty“, a získávat od nich informace. Z prostorových odposlechů z hotelu Ventana je dle soudu jednoznačně prokázáno, že aktéři hovorů jsou uklidněni, že se nemusí obávat toho, co odstartovalo jejich snahu dostat se k utajovaným informacím, současně je však dle nalézacího soudu stejně jednoznačně prokázáno, že tyto odposlechy neobsahují žádný konkrétní, byť sebemenší detail z utajované informace (předmětné zprávy [příjmení]). Soud tedy k tomuto důkazu uzavírá, že se obžalovaní mohli od jiné osoby, nikoli obž. Mgr. [příjmení], u které seznámení se s utajovanou zprávou nebylo prokázáno (viz také bod [číslo] odůvodnění napadeného rozsudku), která obsah zprávy znala, dovědět - byť jen formou náznaku, že zpráva [příjmení] neobsahuje to, čeho se obávali. Po provedení důkazu v podobě mediální analýzy soud dospěl k závěru, že existují pochybnosti o důvodnosti dalšího utajování zprávy [příjmení] i o tom, že pokud by se kdokoliv v rozhodné době seznámil s obsahem zprávy včetně jejích příloh, byl by ohrožen nějaký konkrétní chráněný zájem. [příjmení] nalézací soud mohl vytvořit onen okruh závěrů, vyjádřených v bodech 106 až 110 odůvodnění, o které opřel zprošťující rozsudek, musel z provedených důkazů vyvodit řadu níže vyjmenovaných dílčích, nesprávných závěrů. Závěr o tom, že obž. Mgr. [příjmení] nemohla znát obsah utajené zprávy [příjmení], opřel soud prvního stupně o výpovědi samotné obžalované, o výpovědi svědků [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a o listiny, provedené k důkazu v utajovém režimu (blíže závěry nalézacího soudu v bodech 38, 39, 41 a 43 odůvodnění napadeného rozsudku). Svědek [příjmení] [příjmení] popřel, že by obž. Mgr. [příjmení] seznámil s obsahem zprávy [příjmení] a současně nabídl shodné vysvětlení s obž. Mgr. [příjmení] stran setkání s obž. Mgr. [jméno], totiž, že důvodem tohoto setkání bylo předání jeho vzkazu osobám z vlivového prostředí obž. [příjmení] v tom smyslu, aby tlumočila nespokojenost předsedy vlády

s působením obž. [příjmení] v rámci resortu Ministerstva zemědělství. Výpověď svědka [příjmení] [příjmení] pak bez dalšího nalézací soud vyhodnotil jako věrohodnou. K tomu považuje státní zástupce za důležité uvést, že výpověď tohoto svědka obsahuje téměř shodné pasáže s písemným vyjádřením obž. Mgr. [příjmení]. Jde o kopii postupu těchto dvou osob z jiného trestního řízení. V první fázi poskytují orgánům činným v trestním řízení minimum informací, v další fázi, po detailním zjištění důkazní situace koordinují své výpovědi do nejmenších detailů tak, aby byly v maximálním souladu k sobě navzájem a současně aby minimálně disonovaly s ostatními důkazy. V předešlém trestním řízení tento se tento postup odrazil jednak v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 3 T 35/2014, ze dne 22. 11. 2017, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 7 To 299/2018, ze dne 1. 3. 2019 (viz důkazní návrh [číslo]), jímž byla mimo jiné obž. Mgr. [příjmení] uznána vinnou přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329/1 a trestního zákoníku, a jednak v trestním stíhání svědka [příjmení] [příjmení] pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku (viz důkazní návrh [číslo] usnesení o zahájení trestního stíhání RNDr. [jméno] [příjmení] ze dne č.j.KRPA-283481-8/TC-2019-001179-1). Tuto skutečnost, ač je známa z veřejných zdrojů, soud zcela pominul, přitom postavení RNDr. Nečase a obž. Mgr. [příjmení] v tomto trestním řízení je totožné, jako v předchozím řízení. V hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka [příjmení] [příjmení] také zcela absentují úvahy o vzájemném vztahu těchto osob (opět viz důkazní návrh [číslo]). Nalézací soud v této oblasti však žádný důkaz neprovedl, hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka [příjmení] [příjmení] založil pouze na konzistenci jeho výpovědi. V této souvislosti je také obtížně uvěřitelné, že předseda vlády ČR vysílá relativně vysokého vládního úředníka na osobní setkání s člověkem blízkým obž. [příjmení] (v podání nalézacího soudu, „dark lobbista“) v době, kdy jsou zveřejněny odposlechy mezi pražským primátorem a dalším, „dark lobbistou“ [jméno] [příjmení] týkající se taktéž prorůstání vlivu, tentokrát do struktur pražské samosprávy, v době, kdy média spekulují nad obdobným problémem v případě obž. [příjmení] ve vztahu k Ministerstvu zemědělství, přičemž obsahem tohoto setkání má být pouze vzkaz-že premiér je pohněván? Uvěřitelnější je volba řešení této situace prostřednictvím příslušného ministra, ať už uložením konkrétních úkolů, nebo jeho výměnou. Navíc se nic o vzkazu neobjevilo ani na záznamech prostorových odposlechů. Pokud nalézací soud po provedení prostorových odposlechů k důkazu uzavřel, že se ze zprávy [příjmení] se na nich neobjevilo nic, pak by také musel konstatovat, že směrem ke vzkazu předsedy vlády, který měla obž. Mgr. [příjmení] předat, se tam neobjevilo vůbec nic. Ani žádná reakce aktérů hovoru -rozhořčení, obavy, bezradnost. V utajované části odůvodnění odvolání státního zástupce je věrohodnost výpovědi svědka [příjmení] [příjmení] rozebrána podrobněji. Hodnocení výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení], stejně jako listin provedených k důkazu v utajeném režimu, ve vztahu k závěru nalézacího soudu stran znalosti obž. Mgr. [příjmení] obsahu zprávy [příjmení], je obsažena v utajované části tohoto odvolání. Obzvláště překvapivý je závěr nalézacího soudu, kterým se vypořádal s jediným přímým a současně objektivním důkazem, který prokazuje, že předmětem rozhovoru mezi obžalovanými [příjmení] [příjmení] a Mgr. [jméno] dne [datum] v 17.30 hod. v Hrzánském paláci byl právě obsah zprávy BIS-a tudíž, že obž. Mgr. [příjmení] obsah této zprávy znala. Tímto důkazem jsou prostorové odposlechy pokoje [číslo] v hotelu Ventana. Nejprve je třeba ocenit způsob, jakým se soud prvního stupně vypořádal s otázkou použitelnosti tohoto důkazu. Na deseti stranách odůvodnění velmi precizně, podrobně a nesmírně fundovaně provedl právní rozbor doplněný bohatou judikaturou, s jehož závěry se lze bez výhrad ztotožnit. Nad rámec tohoto rozboru si dovoluje státní zástupce poukázat ještě dva aktuální, dosud nepravomocné rozsudky Městského soudu v Praze, a to 57 T 1/2017 ze dne 10. 10. 2019 a 4 T 42/2016 ze dne 31. 1. 2020, které taktéž připustily užití prostorových odposlechů jako důkaz v jiné trestní věci. Bohužel z tohoto důkazu vyvodil nalézací soud nesprávná skutková zjištění. Jak uvádí nalézací soud v příslušné pasáži odůvodnění napadeného rozsudku (bod 78), obžalovaní netušili, že jejich komunikace je monitorována policejním orgánem, komunikovali

naprosto volně a přirozeně. Státní zástupce doplňuje, že komunikující osoby (jak vyplývá z charakteru komunikace) se navzájem znaly a neměly důvod před sebou navzájem cokoli skrývat. Tento důkaz lze tedy označit za maximálně objektivní. Z těchto prostorových odposlechnů však vyplývá, že obž. [příjmení] obdržel SMS zprávu od obž. Mgr. [příjmení], jejímž obsahem je návrh schůzky. Z obsahu hovoru mezi obž. [příjmení], JUDr. [jméno] a obž. Mgr. [jméno] plyne, že tehdejší předseda vlády ČR se měl vyjadřovat k [příjmení], k zprávám, jež od [příjmení] jako předseda vlády dostává. Tato informace pak měla být formou SMS zprávy obž. Mgr. [příjmení] sdělena [jméno] [příjmení] ([příjmení] 004, 14:46), v rámci debaty JUDr. [jméno] vyslovuje obavu, že předseda vlády zajistí, aby určité osoby byly odvolány ze svých funkcí ([příjmení] 004, 15:39), obž. [příjmení] [jméno] [jméno] potvrzuje čas a místo schůzky s obž. Mgr. [příjmení] ([příjmení] 004, 17:20 a 19:01), v rámci hovoru JUDr. [jméno] sděluje obžalovaným [příjmení] a Mgr. [jméno], že informací o zprávě, jejímž obsahem jsou údaje týkající se aktivit všech těchto tří osob, disponuje od 13.00 hod. V této souvislosti mu Ing. [jméno] [příjmení] potvrdil předchozí schůzku s RNDr. [jméno] [příjmení], dřívějším předsedou vlády ČR ([příjmení] 004, 18:27) termín schůzky je opakovaně potvrzen údaji získanými extrakcí dat v zajištěných telefonech), obž. [příjmení] a JUDr. [jméno] instruují obž. Mgr. [jméno], aby na schůzku s obž. Mgr. [příjmení] jel nenápadným autem a vystoupil někde za rohem. [příjmení] [příjmení] dále vyslovuje obavu ze zatčení a hovoří o věcech, které ještě musí stihnout, „dohnat“ ([příjmení] 004, 19:19), všichni aktéři dále hovoří o tom, že od obž. Mgr. [příjmení] musí informace získat, neboť musí vědět co se děje, vyslovují různé domněnky, plánují různé scénáře, vyslovují obavy z odposlechnů i obavy, zda obž. Mgr. [příjmení] bude o těch bezpečnostních věcech vědět ([příjmení] 004, 20:50, 21:29, 22:57, 24:24, 25:24, 26:24, 28:27, 29:34 a 30:17), i po odjezdu obž. Mgr. [jméno] na inkriminovanou schůzku je z odposlechnů potvrzeno, že Mgr. [jméno] je na schůzce s obž. Mgr. [příjmení] ohledně nějaké zprávy, o jejíž existenci poskytl aktérům informaci ministr [příjmení] ([příjmení] 004, 35:42, 44:18, 46:01, 48:24). Současně z nich v pasážích zaznamenaných po telefonátu obž. Mgr. [jméno], v němž sděluje obž. [příjmení] výsledek schůzky, vyplývá, že jde o zprávu [příjmení], je v ní nasbíraných spousta věcí, co ta [příjmení] nasbírala ([příjmení] 005, 52:31), obž. [příjmení] potvrzuje JUDr. [jméno], že obž. Mgr. [jméno] jednal jen s obž. Mgr. [příjmení] ([příjmení] 006, 0:00), není v tom žádná policie, žádný odposlechy ([příjmení] 006, 8:16). Dále z těchto prostorových odposlechnů v pasážích po návratu obž. Mgr. [jméno] ze schůzky zpět do pokoje hotelu Ventana vyplývá, že obž. Mgr. [jméno] opakovaně sděluje, že jednal s obž. Mgr. [příjmení] a z jeho prezentace předmětu schůzky je zřejmé, že spolu hovořili také o předmětné zprávě [příjmení] ([příjmení] 006, 9:23, 11:29, 12:14, 16:12, 19:08, 21:09, 23:08, 25:00), zcela jasně tento fakt vyplývá z pasáže [příjmení] 006, 46:18 a 47:38. Současně vyplývá z údajů získaných extrakcí dat v zajištěných telefonech, že ještě v průběhu hovoru o výsledcích schůzky obžalovaných [příjmení] [příjmení] a Mgr. [jméno] k obsahu schůzky píše obž. [příjmení] [jméno] zprávu obž. Mgr. [příjmení], jejíž obsah je právě navázán na informace probírané na předmětné schůzce. Na základě výše uvedeného dle názoru státního zástupce nelze dospět k jinému logickému závěru, než že obž. Mgr. [příjmení] se setkala dne [datum] v době kolem 17:30 hod. s obž. Mgr. [jméno] v Hrzánském paláci, a že obsah této schůzky souvisel s předmětnou utajovanou zprávou [příjmení]. Nálezací soud to přesto dokázal. V bodě 79 odůvodnění napadeného rozsudku explicitně vyjadřuje, že Mgr. [jméno] o zdroji informací, které následně aktérům v hotelovém pokoji předává, obž. [příjmení] a dalším přítomným mohl lhát, pokud se tyto informace ve skutečnosti dozvěděl od někoho jiného - např. od svědka [příjmení] [příjmení]. V takovém (naprosto nepravděpodobném) případě nebylo v zájmu obž. Mgr. [jméno] tuto skutečnost obž. [příjmení] uvádět, neboť, jak dovozuje nálezací soud, obž. Mgr. [jméno] měl pro obž. [příjmení] hodnotu tím, že měl, „tah na bránu“ prostřednictvím nadstandardních vazeb na obž. Mgr. [příjmení], v jeho zájmu tedy bylo budit zdání, že zdrojem uklidnění je právě obž. Mgr. [příjmení]. Tento závěr je vskutku velmi odvážný. [příjmení] k takové konstrukci vůbec mohl přistoupit, nálezací soud nejprve bez jediného provedeného důkazu k osobnostním rysům obž. Mgr. [jméno], jej morálně a eticky, „popravil“ (viz také bod [číslo] a [číslo] odůvodnění napadeného

rozsudku - k posouzení věrohodnosti osoby Mgr. Bc. [jméno] [jméno], jeho osobnosti či povahových rysů, nebyl proveden v průběhu hlavního líčení vůbec žádný důkaz), poté vystavěl konstrukci o tom, že z pohledu nadstandardních vazeb na obž. Mgr. [příjmení] má obž. Mgr. [jméno] pro obž. [příjmení] nějakou zvláštní hodnotu. O žádný důkaz však tuto konstrukci neopřel. Přitom sám konstatuje na jiném místě napadeného rozsudku, že to byl právě obž. [příjmení], kterého s obž. Mgr. [příjmení] prokazatelně spojoval vztah vyšší intenzity, než běžný společenský styk. O vzájemných osobních kontaktech obžalovaných [příjmení] a Mgr. [příjmení] hovoří i svědek [příjmení] [příjmení], který měl v minulosti možnost se s částí důkazů v jiných trestních věcech, v nichž figurovala jako obviněný [příjmení] [příjmení], seznámit - a přizpůsobit jim svoji výpověď v této trestní věci (opět viz důkazní návrh [číslo]), dále pominul fakt, že to byl právě obž. [příjmení], který opakovaně komunikoval telefonicky s obž. [příjmení] stran schůzky (před jejím uskutečněním, i poté, co se odehrála), nikoli obž. Mgr. [jméno], nakonec, opět bez jediného důkazu, vytvořil třetí, „fiktivní“, osobu znalou obsahu zprávy [příjmení] (variantně Ing. [příjmení]), se kterou se obž. Mgr. [jméno] mohl v Hrzánském paláci, bez předchozí domluvy, čistě náhodně, v časovém okně v řádu několika málo desítek minut, setkat a dozvědět se od ní, co zpráva [příjmení] neobsahuje. K jednotlivým závěrům nalézacího soudu v předchozím odstavci. Nejprve, soud prvního stupně si poněkud protiřečí v bodech [číslo] a 79. odůvodnění svého rozsudku. Zatímco k bodu [číslo] nalézací soud uzavřel, že mezi obž. [příjmení] a obž. Mgr. [příjmení] prokazatelně existoval vztah vyšší intenzity, než běžný společenský styk, v bodě 79 vysvětluje, že obž. Mgr. [jméno] měl pro obž. [příjmení] hodnotu tím, že měl, „tah na bránu“ prostřednictvím nadstandardních vazeb na obž. Mgr. [příjmení] (arg. a contrario - které obž. [příjmení] neměl, nebo alespoň ne natolik nadstandardní). Ovšem k závěru specifikovanému v bodě [číslo] má soud prvního stupně důkaz alespoň v podobě obsahu zajištěné elektronické komunikace, oproti tomu je závěr k bodu 79 opět činěn bez jakéhokoliv důkazu. Dále, úvaha soudu prvního stupně o tom, že to mohl být právě svědek [příjmení] [příjmení], který se v době po 17:30 mohl setkat s obž. Mgr. Bc. [jméno] a komunikovat s ním ve vztahu k příslušné zprávě [příjmení], je podrobně rozvedena v bodech 71 - 73 odůvodnění napadeného rozsudku (úvahu o třetí osobě znalé zprávy [příjmení] a náhodou se pohybující v Hrzánském paláci v inkriminované době soud již vůbec blíže nerozvíjí). K takovému závěru dospěl nalézací soud ve světle výpovědí svědků [příjmení] [příjmení] a [příjmení], z důkazů provedených kontrolními listy ke zprávě [příjmení] a z faktu, že právě on se na rozdíl od svědka [příjmení] [příjmení] seznámil se zprávou [příjmení] v plném rozsahu a je jedinou z osob (disponující znalostí o obsahu této zprávy), která odmítla vypovídat z důvodu nebezpečí, že by si mohl přivodit trestní stíhání. K tomu však státní zástupce připomíná, že svědek [příjmení] [příjmení] postupuje tímto způsobem důsledně ve všech trestních řízeních, která s obž. Mgr. [příjmení] souvisejí (viz např. řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 35/2041, nebo 3 T 65/2016). Pro závěr, že to mohl být svědek [příjmení] [příjmení], který se s obž. Mgr. Bc. [jméno] setkal v rozhodné době v Hrzánském paláci, nesvědčí jediný, a to ani nepřímý důkaz. Soud neprovedl ani v nejmenším pátrání, kde se svědek [příjmení] v té době nacházel, zda vůbec byl v [obec], nepátral v evidenci služebních cest, v knize jízd přiděleného služebního vozidla Ing. [příjmení], nezjišťoval, zda třeba Ing. [příjmení] neměl přidělenou elektronickou kartu usnadňující (a monitorující) vstup do prostor vyhrazených vládě ČR a v kladném případě jaké jsou výstupy z takové karty v rozhodné době, neprovedl ani základní šetření k podobě evidencí vstupu do Hrzánského paláce a pohybu v něm, apod. Nezjišťoval ani vzájemný vztah mezi svědkem [příjmení] [příjmení] a obžalovanými [příjmení] [jméno] a [příjmení], případně JUDr. [jméno] (např. prostřednictvím extrakce dat z mobilních telefonů), nakolik se tito lidé znali, zda a v jakém módu spolu případně komunikovali a nakolik je vzhledem k výše popsáným skutečnostem možné, pravděpodobné či reálné, aby se Ing. [příjmení] sešel s Mgr. Bc. [jméno] a komunikoval s ním stran předmětné zprávy [příjmení] ve stupni utajení důvěrné. Opatřením těchto důkazů, koneckonců ani žádného jiného, které absentují jako argumentační podpora i jiných tvrzení nalézacího soudu, nepověřil ani státního zástupce. Dále,

vůbec úvaha soudu prvního stupně o nějaké další schůzce (ať už s ing. [příjmení], nebo s nějakou třetí osobu) není podložena ani zkoumáním časových údajů z toho pohledu, zda je taková schůzka vůbec možná časově. Soud ani nezjišťoval, jak dlouho trvala schůzka obžalovaných, odkud poprvé obž. Mgr. [jméno] telefonoval obž. [příjmení], zda hned po schůzce, či později z vozidla. Orientacním časovým odhadem uplynulo od odjezdu obž. Mgr. [jméno] na schůzku s obž. Mgr. [příjmení] do onoho telefonátu cca 80 minut. Není příliš pravděpodobné, že by v této době stihl provést ještě jedno (předem nedomluvené jak co do času a místa, tak co do obsahu) setkání, na kterém by projednal utajovanou zprávu [příjmení]. Další nesprávná skutková zjištění, která soud vyvodil z prostorových odposlechů, jsou obsažena v utajované části tohoto odůvodnění odvolání. Soud prvního stupně provedl k důkazu také přečtení (či stručné shrnutí jejího obsahu) mediální analýzy, zpracované obhajobou. Závěry z tohoto důkazu vyložil nalézací soud v bodech 84 - 86 odůvodnění napadeného rozsudku. Dospěl k závěru, že celá záležitost ohledně Ministerstva zemědělství byla mediálně velmi sledována, jména jako [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno] byla zmiňována v médiích a média spekovala o vazbách a vztazích těchto osob na [jméno] [příjmení]. Tedy již téměř dva měsíce před doručením zmíněné zprávy [příjmení] na úřad vlády existovaly zprávy týkající se vlivu obž. [příjmení] na Ministerstvo zemědělství, nejméně od [datum] se mediálně spekovalo o propojení [jméno] [příjmení] s odvoláním ředitele Budvaru. Soud prvního stupně tak dochází k závěru, že zájem médií o tato témata byl dlouhodobý (ještě před doručením zprávy na ÚV), nebyl povrchní, média uváděla konkrétní jména, konkrétní události, konkrétní společnosti a konkrétní osoby, které dávala do souvislosti s neprůhledným nakládáním se státním majetkem. [jméno], z mediální analýzy je průzračně jasné, že média skutečně spekovala. Z 64 obhajobou nepochybně pečlivě vybraných článků se sedm článků opakuje dvakrát (tištěné vydání a internetové vydání). Celá řada článků je převzatých z prvního originálu. Obhajoba tak prezentuje v plném znění celkem 35 základních článků („originálů“), z nich se plných 21 týká Budvaru, kde se opakují ve vazbě na obž. [příjmení] pouze jména [jméno] [jméno] a [jméno] [příjmení] (netýká se článku o auditorovi Budvaru, [právníká osoba] Consult, který naopak vazby na [příjmení] a spol. vůbec nezmiňuje), dva se týkají činnosti FAU ve vztahu k obž. [příjmení], avšak bez dalších vazeb na jiné osoby, jeden se týká Správy státních hmotných rezerv, se stručně vyjádřenou vazbou místopředsedy [příjmení] [jméno] [příjmení] na obž. [příjmení], tři se týkají Lesů ČR (opět [jméno] [příjmení] a napojení na obž. [příjmení]), jeden se týká vlivu obž. [příjmení] na pražský magistrát bez konkrétních jmen a jeden se týká [příjmení] bez dalších vazeb na obž. [příjmení] a spol. Pouze pět článků vyjadřuje širší záběr a lze je označit za „analytické“ (1. [příjmení] koně přijíždějí, 2. Lidé lobbisty [příjmení] začínají farmařit, 3. Zima bývá k pijákům krutá, Kmotři jsou prý OK, 5. Vlivný nečlen ODS). V nějaké vazbě k osobě obž. [příjmení] se v nich objevují jména [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] - ad 1), [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] - ad 2), [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení] - ad 3), [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení] - ad 4), [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno] - ad 5). V žádném z prezentovaných 35 článků naopak není zmiňován obž. Mgr. [jméno]. I tento počet snad lze nazvat, širokým a dlouhodobým mediálním pokrytím aktivit obž. [příjmení] a osob z jeho vlivového prostředí směřujících do oblasti agrárního resortu“. Především však jde převážně o informace spekulativního charakteru a neobsahují dostatečně relevantní informace o rozsahu vlivového okruhu obž. [příjmení]. Tomu nasvědčují i některé pasáže odposlechu z hotelu Ventana, např. [příjmení] 004, [číslo], „v Nečasově chorým mozku vole řešení je jednoduchý, řekne, tak tenhle pryč, tenhle pryč a tenhle pryč a vezme to šmahem všechny, ať s tím maj nebo nemaj něco společného, protože každé nás stejně spojuje dohromady... jsem tam já, tak každé... seš tam ty, takže já jsem jasnej [příjmení] podle mýho... novinovejím článkům jakoby taky, ale ten je podle mýho jako nejmín s tím spojenej“. Pokud tedy nalézací dovozuje, že s ohledem na obsah této mediální analýzy existují pochybnosti (viz bod [číslo] a 110 odůvodnění napadeného rozsudku) o utajení předmětné zprávy [příjmení] již v rozhodné době (březen 2012) a o tom, že pokud by se s jejím obsahem

v rozhodné době seznámil kdokoli, tak by byl ohrožen nějaký konkrétní chráněný zájem, jde opět o závěr nesprávný. Jak je výše uvedeno, jde o informace spekulativní a zjevně nepokrývající plný rozsah „lobbistických“ aktivit obž. [příjmení] a osob s ním spojovaných. Lze z nich vyvodit pouze to, že část novinářů dovozuje (na základě dřívějšího působení některých osob v některých orgánech státu, či organizacích státem řízených, nebo z anonymních zdrojů) spojení těchto osob s osobou obž. [příjmení], JUDr. [jméno] a Ing. [příjmení] (případně těchto osob navzájem). Pokud vůbec byli obž. [příjmení], JUDr. [jméno] či Ing. Bendi dotazováni ze strany médií na nějaké vzájemné vazby, pak tyto dotazy nekomentovali, či případné vazby popřeli. Nálezací soud rezignoval takovýmto hodnocením na úvahy, že je rozdíl mezi spekulacemi médií a vážným zájmem státních orgánů typu [příjmení] či (tehdejšího) ÚOOZ. Nálezací soud také chybně vyhodnotil samotnou zprávu [příjmení], resp. její obsah ve vztahu k nutnosti jejího utajení jak v březnu 2012, tak jejího dalšího utajování nyní. K tomu státní zástupce obecně poukazuje na nutnost rozlišit dvě roviny. Jednak subjektivní zájem obž. [příjmení] (a dalších osob z jeho vlivového okruhu) na tom, aby vůbec zjistil, jakou zprávou disponuje předseda vlády, kdo je autorem této zprávy, nakolik se zpráva týká jeho aktivit, ale i v neposlední řadě jakým způsobem jsou tyto aktivity hodnoceny autorem zprávy (zda je autor považuje za protiprávní, zda navrhuje nějaká opatření). Ze záznamu prostorových odposlechů je zjevné, že přínosné je pro aktéry již zjištění, že autorem zprávy je [příjmení], nikoli (tehdejší) ÚOOZ. V této souvislosti nelze pominout, že obž. Mgr. [jméno] jako advokát obž. [příjmení], měl zjevně o jeho aktivitách dostatečné informace, a mohl tak jednak vyhodnotit, že [příjmení] jako autor zprávy nepředstavuje vážné nebezpečí, a jednak mohl vyhodnotit z větší části osobně i samotný obsah zprávy. Tedy už v tomto okamžiku - ještě před sdělením obsahu zprávy obž. [příjmení] a JUDr. [jméno] tak dochází k jednání, které může zapříčinit následek, resp. účinek trestného činu bez ohledu na to, v jaké době se zjištěný obsah zprávy odrazí na záznamu prostorových odposlechů. Druhá rovina spočívá v charakteru činnosti [příjmení] obecně. Principem zpravodajských služeb je činnost v utajení. [příjmení], na které jsou úkony zpravodajských služeb zaměřeny, by zásadně neměly vědět, že jsou objektem zájmu zpravodajských služeb, případně jaký je výsledek tohoto zájmu. Již vyzrazení prosté skutečnosti, že se konkrétní zpravodajská služba zajímá o aktivity určité osoby, znamená, že zájmová osoba si uvědomuje, že jsou vůči ní užívány zpravodajské prostředky a informační zdroje této služby. Pokud je navíc seznámena s obsahem konkrétní zprávy, může poznat, jaké nástroje byly (či mohly být) použity a do budoucna přijmout vlastní protipatření, které znemožní úspěšné užití zpravodajských prostředků. Přitom se takové úvahy opět vůbec nemusí odrazit, např. pro krátký časový odstup od těchto zjištění, na záznamu prostorových odposlechů. Vážnou újmu zájmům ČR tedy může způsobit i vyzrazení informace, že její zpravodajská služba má, nebo zjevně může mít informační zdroje uvnitř konkrétních subjektů, o kterých se ve zprávě hovoří, které jí poskytují důvěrná sdělení. Vyzrazení této skutečnosti pak může také vést navíc i k ohrožení samotných těchto informačních zdrojů, a to ať již jen jejich dekonspirací, nebo v krajním případě až k ohrožení jejich zdraví či života. K podpoře svých tvrzení (blíže v textu označených) navrhuje státní zástupce, aby odvolací provedl důkaz podle § 213 odst. 1 trestního řádu předložením následujících listin, a to rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 3 T 35/2014, ze dne 22. 11. 2017, rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 7 To 299/2018, ze dne 1. 3. 2019, usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání RNDr. [jméno] [příjmení] ze dne č.j. KRPA-283481-8/TC-2019-001179-1. Vzhledem k výše uvedenému tedy navrhl, aby Vrchní soud v Praze, po provedení navržených důkazů, podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině ohledně všech obžalovaných a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí.

4. [příjmení] [jméno] [příjmení] v podaném odvolání prostřednictvím obhájce, které směřuje proti výroku, jímž byl zproštěn podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby, mj. uvedl, že užití prostorových odposlechů, uvedených v napadeném rozsudku, brání znění ust. § 158d odst. 10 tr. řádu, jak bylo v minulosti již vícekrát zmíněno a rozebráno, mj. i s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu

z 26. 9. 2018, sp. zn. 3 Tz 8/2018. Pokud tedy není možné činit skutkové závěry na základě záznamu sledování vnitřních prostor pokoje [číslo] Ventana Hotel Prague ze dne [datum], pak není možné ze zbylých důkazů dospět k závěru o prokázání skutku uvedeného v obžalobě.

5. Vrchní soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a shledal, že podaná odvolání nejsou důvodná.

6. Vrchní soud v Praze v této trestní věci již rozhodoval vícekrát. Pokud pomine rozhodnutí o stížnosti státního zástupce proti vrácení věci k došetření z důvodu problematiky utajení podané obžaloby, pak tomu bylo rozhodování o podaných odvoláních státního zástupce a obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení] proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne

10. 1. 2017 pod sp. zn. 1 T 5/2015. Zde odvolací soud ve svém rozhodnutí ze dne 14. 9. 2017, sp. zn. 2 To 25/2017, mj. uvedl, že považuje za problematické a zcela nedostatečně odůvodněné užití povolení sledování osob a věcí podle § 158d odst. 3 tr. ř. v této trestní věci. Vyslovil názor, že se jedná o problematiku užití odposlechu v jiné trestní věci. Podle § 158d) odst. 10 tr. ř. se podává, že v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odst. 2 provedeno, lze záznam pořízení při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu, nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno. Z právní úpravy ust. § 158d tr. ř. vyplývají tři druhy sledování, a to podle § 158d odst. 1, odst. 2 a dále odst. 3 tr. ř. V případě nasazení tzv. prostorového odposlechu podle § 158d odst. 3 tr. ř. je zásah do soukromí intenzivnější, je podmíněn předchozím rozhodnutím soudce a nalézací soud se měl pečlivě na podkladě spisového materiálu zabývat otázkou, zda ustanovení § 158d odst. 10 tr. ř. lze užít i stran sledování podle § 158d odst. 3 tr. ř. K tomu poukázal např. na názor komentovaného trestního řádu (DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. [obec]: Wolters Kluwer ČR, 2017, s. [číslo]). Trestného činu ohrožení utajované informace podle § 317 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo vyzvídá informaci utajovanou podle jiného právní předpisu s cílem vyrazit ji nepovolané osobě, kdo s takovým cílem sbírá údaje obsahující utajovanou informaci, nebo kdo takovou utajovanou informaci nepovolané osobě úmyslně vyrazí. Podle § 317 odst. 2 písm. b) tr. zák. bude potrestán přísněji, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1, ačkoli mu ochrana utajovaných informací byla zvlášť uložena. Vyzvídáním informace je každá úmyslná činnost, jíž cílem je získání údajů obsažených v utajené informaci. Vyzrazením utajené informace je zpřístupnění utajené informace nepovolané osobě, a to úmyslným jednáním. Předpokladem naplnění znaků skutkové podstaty je mj. vědomost osoby, která vyzvídá či vyzrazuje informaci, že informace podléhá režimu utajení. Vrchní soud v Praze poukázal na to, že se nalézací soud nedostatečně vypořádal se samotným obsahem zaznamenaných odposlechů získaných na základě povolení ke sledování osob a věcí, charakterem předmětné utajované zprávy [příjmení] s přílohami a dalšími souvisejícími skutečnostmi. Uvedl, že, jak vyplývá z napadeného rozsudku, obsahem zaprotokolovaných hovorů, které jsou jediným přímým důkazem ve věci, provedeným před soudem I. stupně, nebyly informace podléhající režimu utajení podle z. č. 412/2005 Sb., ale, stručně řečeno, sdělení, že účastníci rozhovorů a další vzájemné komunikace, v různé časové posloupnosti, získali informaci o existenci zprávy [příjmení], která se jich v různém rozsahu týkala, a usilovali o zjištění samotného jejího obsahu. Nelze pochybovat o tom, že zpráva [příjmení] včetně příloh nesporně existovala, což bylo potvrzeno nejen výpověďmi slyšených svědků, ale rovněž provedením této zprávy včetně jejích příloh jako listinného důkazu. Při hodnocení obsahu utajené zprávy z hlediska jejího významu pro naplnění zákonných znaků skutkové podstaty žalovaného trestného činu se však soud I. stupně spokojil pouze s vyjádřením Bezpečnostní a informační služby na č. l. 51, č. l. 55 a č. l. 59 - 60, se kterým se bez výhrad ztotožnil, aniž by však následně hodnotil, při respektování ochrany utajovaných skutečností, konkrétní společenskou škodlivost jednoznačně prokázaného jednání obžalovaných, hodnotit

závažnost ohrožení chráněného zájmu. Bylo povinností soudu se zabývat otázkou, nastolenou obhajobou, zda informace, které získali či mohli získat obžalovaní z inkriminované zprávy, byly neveřejné a způsobily zapříčinit následek, který je v dotčeném trestném činu sledován; nezabýval se rovněž tím, jaký byl rozsah inkriminované zprávy a jejích příloh, jaká byla její struktura a tím, zda obžalovaní byli se zprávou seznámeni v celém jejím rozsahu, s jejími částmi, či toliko s jejím charakterem v obecné rovině. Na str. 25 konstatuje nalézací soud, že znalost obsahu utajovaného dokumentu [příjmení] jednoznačně vyplývá z informací, které si obžalovaní vyměňovali. Předně je třeba říci, že zachycené rozhovory jsou i po znaleckém zásahu dr. [jméno] [příjmení] hůře srozumitelné, přičemž v případě telefonických hovorů jsou zachyceny toliko reakce osob hovořících z hotelu Ventana. Ze soudem následně popsanych úryvků z odposlechů jednoznačně nevyplývá, kdo a v jakém rozsahu byl se zprávou a jejím charakterem seznámen. Jistě lze zjistit, že obžalovaní o jakési zprávě [příjmení] věděli a projevíli jednoznačné obavy, které byly následně rozptýleny. Z výroku rozsudku lze však (str. 2, poslední odstavec) zjistit, že obž. [příjmení] a [jméno] získali od obž. [jméno] informace přesně rozvedené v utajované příloze [číslo] str. 1 - 5 a [číslo] str. 2. Zajímavé je i to, že sám soud I. stupně připouští v rozporu s předchozím, že, to, že by se k utajeným spisům a konkrétně k předmětné zprávě [příjmení] dostala Mgr. [jméno] [příjmení], nelze prokázat. Městský soud v Praze může maximálně vyslovit domněnku vycházející z chování a vzájemných vztahů jednotlivých osob, jež byly slyšeny před soudem, avšak přímý důkaz k dispozici nemá...“ (str. 28, 2. odstavec). Proto nelze vyloučit a nalézací soud se tím nezabýval, že obž. [jméno] [příjmení] nemusela mít k dispozici celou zprávu i s přílohami, pokud ano, že v celém rozsahu nemusela obžalované prostřednictvím obž. [jméno] se zprávou seznámit, že se omezila toliko na podstatné skutečnosti. Tyto úvahy nelze podle názoru odvolacího soudu pominout. [ulice] soud se tedy vymezil k závěrům nalézacího soudu o vině obžalovaných, kterou neshledal v dané chvíli jako plně prokázanou. Uložil proto, aby po vrácení věci k novému rozhodnutí věnoval nalézací soud všem výše uvedeným úvahám náležitou pozornost. Rovněž bude třeba, aby provedl důkaz listinou – Základní fakta z mediální analýzy, předložené obhájcem Mgr. [jméno] [příjmení]. Dále uložil, aby nalézací soud oslovil NBÚ k možnosti zpracování odborného vyjádření a zodpovězení stejných otázek, které byly předmětem sdělení [příjmení] z [datum] a [datum], k provedení analýzy inkriminované zprávy [příjmení] a jejích příloh, a to v souvislosti s výše uvedenou mediální analýzou. Teprve poté se bude opětovně pečlivě zabývat otázkou, zda obžalovaní svým zaviněným jednáním naplnili všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu ohrožení utajované informace podle § 317 tr. zákoníku.

7. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku ze dne [datum], proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a shledal, že odvolání státního zástupce a obžalovaného [jméno] [příjmení] důvodná nejsou. Městský soud v Praze ve smyslu

§ 2 odst. 5 tr. ř. zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 tr. ř. provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. V odůvodnění napadeného rozsudku se ve smyslu § 125 odst. 1 tr. ř. zabýval otázkou, které skutečnosti je možno vzít za prokázané, o které důkazy se lze při zjištění skutku opřít a jakými úvahami je na místě se řídit při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. V odůvodnění se rovněž dostatečně vypořádal s obhajobou i námitkami státního zástupce, uvedl, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny. Vrchní soud v Praze proto pro stručnost a pečlivé a logické odůvodnění napadené rozsudku v plném rozsahu odkazuje.

8. Jak vyplynulo z napadeného rozsudku (tedy rozsudku Městského soudu v Praze ze dne [datum]), rozhodoval nalézací soud v odlišném složení senátu. Proto byly některé důkazy provedeny opětovně (ad odst. 17. rozsudku). Od str. 6 se zabýval procesní minulostí této trestní

věci, kdy stručně popsal, k jakým závěrům dospěly předchozí soudy ve svém rozhodnutí a především, co bylo podle posledního rozhodnutí odvolacího soudu uloženo soudu nalézacímu k doplnění. Jediným přímým důkazem měl být tzv. prostorový odposlech.

9. Senát 2 To zdejšího soudu se mimo své předchozí rozhodnutí v této trestní věci, kde vyslovil pochybnosti o použitelnosti záznamu o tzv. prostorovém odposlechu v jiné trestní věci, zabýval touto problematikou ještě v jiném svém rozhodnutí, a to v trestní věci vedené pod sp. zn. 2 To 90/2019. Zde mj. vyslovil následující názor. Podle § 158d odst. 1 tr. ř. se sledováním osob a věcí (dále jen sledování) rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými, nebo jinými prostředky. Pokud policejní orgán při sledování zjistí, že obviněný komunikuje se svým obhájcem, je povinen záznam s obsahem této komunikace zničit a poznatky, které se v této souvislosti dozvěděl, nijak nepoužít. Podle § 158d odst. 2 tr. ř. sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové, nebo jiné záznamy, lze uskutečnit pouze na základě písemného povolení státního zástupce. Podle § 158d odst. 3 tr. ř. pokud má být sledováním zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství, nebo zjišťován obsah jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků, lze jej uskutečnit jen na základě předchozího povolení soudce. Při vstupu do obydlí nesmí být provedeny žádné jiné úkony, než takové, které směřují k umístění technických prostředků. Podle § 158d odst. 10 tr. ř. v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odst. 2 provedeno, lze záznam pořízení při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu, nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno. K těmto ustanovením byl mj. zpracován podrobně uváděný komentář trestního zákoníku vydavatelstvím Wolters Kluwer ([příjmení], A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. [obec]: Wolters Kluwer ČR, 2017, s. [číslo]), konkrétně státním zástupcem odboru trestního řízení Nejvyššího státního zastupitelství JUDr. [jméno] [příjmení] [jméno], kdy v původním znění komentáře z roku 2017 zpracovatel uvedl, že, „ustanovení odst. 10 zakládá použitelnost záznamu pořízeného při pozorování podle odst. 2 i v jiné trestní věci, pokud je vedeno trestní řízení o úmyslném trestném činu, nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno. Značně široká použitelnost záznamu pořízeného při sledování podle odst. 2 kontrastuje podle zpracovatele s naprostou nepoužitelností záznamu pořízeného při sledování podle odst. 3 v jiné trestní věci, což se jeví být nedůvodně restriktivní, zvláště při vědomí skutečnosti, že jinak přísněji regulovaný odposlech a záznam telekomunikačního provozu podle § 88 a § 88a použitelnost v jiných věcech umožňuje. Nelze tedy např. vyloučit, že pokud bude nasazen prostorový odposlech stran korupční trestné činnosti a na místě bude spáchán např. závažný násilný trestný čin, nebude možno ve vztahu k ní pořízený záznam použít“. Takto zpracovaný komentář uvedeného státního zástupce jako zpracovatele byl, pro zdejší soud poměrně překvapivě, změněn (pro účely ASPI) k datu [datum] na znění, že, „z textace předmětného ustanovení § 158d odst. 10 tr. ř. se může jevit, že upravuje pouze použitelnost záznamů povolených státním zástupcem podle odst. 2 a nikoliv záznamů povolených soudcem podle odst. 3. Zpracovatel uvádí, že takový závěr je však patrně nesprávný, a to s přihlédnutím k § 89 odst. 2, jež zakotvuje principiální použitelnost důkazů, pokud z trestního řádu, nebo jiného právního předpisu nevyplývá opak. Pokud by se tedy odstavec 10 vztahoval pouze ke sledování povoleného státním zástupcem, pak by sledování povolené soudcem bylo použitelné bez dalšího omezení.“ [ulice] soud nesdílí názor odvolatele, že další z uznávaných komentářů trestního řádu, tzv. Beckův komentář ([příjmení], P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 1920 s.), na tyto otázky přímo odpovídá. Na problematičnost právní úpravy, tzv. prostorového odposlechu v trestním řádu, poukázala i řada odborníků, mimo jiné prof. [jméno] [příjmení] (viz [webová adresa]), když mj. uvedl, že termín prostorový odposlech trestní řád na žádném ze svých míst nedefinuje a ponechává toto vymezení nauce a právní praxi. Tuto situaci považuje prof. [příjmení] za závažný nedostatek trestního řádu. V obecné rovině platí, že se jedná o specificky ofenzivní a zpravidla utajeným způsobem provedené důkazní prostředky, pomocí kterých je možné získávat a zajišťovat věci

důležité pro trestní řízení. Tyto prostředky silně zasahují do oblasti základních lidských práv. Prof. [příjmení] shledává na místě stávající zákonnou právní úpravu nahradit právní úpravou novou, neboť právní úprava tzv. prostorových odposlechů v českém trestním řádu chybí, ačkoliv také prostorový odposlech svým provedením a důsledky představuje vážný zásah do ústavně chráněných občanských práv a svobod. Tento zásah je nejen srovnatelný s případy odposlechů výslovně v trestním řádu upravených (§ 88 a 88a tr. ř.), ale může být i závažnější, což souvisí s jeho podstatou (je nečekáný, nepředvídaný, nepředvídatelný) a také s tím, že stále dochází ke zlepšování technických prostředků pro prostorový odposlech, takže je i výkonnější, univerzálnější. Zákonná úprava prostorových odposlechů je tedy nutná pro to, aby prostorový odposlech nemohl být využíván jako obvyklý, tedy běžný způsob získávání informací v trestním řízení a aby nedostatek výslovné právní úpravy nesváděl k přesvědčení a praxi, že lze odposlouchávat kohokoliv a kdekoliv. Absenci specifických pravidel prof. [příjmení] považuje za podstatný nedostatek současné právní úpravy. Dosavadní demonstrativní výčet důkazních prostředků uvedených v ust. § 89 odst. 2 tr. ř. bude třeba doplnit o nový důkazní prostředek – prostorový odposlech. Do budoucna bude podle názoru prof. [příjmení] ovšem žádoucí přistoupit k zavedení taxativního výčtu důkazních prostředků namísto dosavadního demonstrativního výčtu. Vlastní úprava prostorového odposlechu by v trestním řádu byla vhodná současně se dvěma klasickými odposlechy, tedy odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu podle § 88 a § 88a tr. ř., a to v Hlavě páté trestního řádu. Z uvedeného tedy vyplývá, že daná právní úprava je zcela nedostatečná. Odvolací soud je tedy přesvědčen, že jazykovým výkladem lze jednoznačně dospět k závěru, že sledování musí být povoleno pouze režimem (za podmínek uvedených) v odst. 2 v § 158d tr. ř., přičemž povolení vycházející z ust. § 158d odst. 3 tr. ř. zde užít nelze a nelze užít ani jeho analogického použití. Je třeba poukázat na to, že ust. § 158d je na několika místech přísně odlišováno v jeho odst. 2 a odst. 3 (srov. § 158 odst. 4, odst. 5, odst. 6 a odst. 10). Rozdílnost obou ustanovení si uvědomoval i zákonodárce, který v úvodních ustanoveních § 158d upravil tři odlišné druhy sledování ve vazbě na povolovací režim. Rozdílnost, která se promítá jak do odlišení jednotlivých druhů sledování, tak i do dalších postupů, je dána mimo jiné odlišností osob, které k tomu dávají povolení. Zde je potřeba uvést, že státní zástupce, který povoluje sledování, podle § 158d odst. 2 tr. ř. je především představitelem veřejného zájmu, zatímco soudce, který povoluje sledování podle § 158d odst. 3 tr. ř., vyvažuje veřejný zájem (na stíhání konkrétní osoby) a zájem soukromý. Ve veřejném právu je analogie brána jako nevhodný nástroj, protože nedostatky právní úpravy vycházející z předpokladu racionálního zákonodárce, by neměly jít k tíži jedince, zde osoby, proti které je vedeno trestní řízení. Opětovně je třeba zdůraznit, že ačkoliv je použití analogie, která se vztahuje k aplikaci mezer v právu, obecně v trestním právu procesním přípustná, její použití není přípustné tehdy, pokud trestní řád taxativně upravuje způsob vyřízení věcí, anebo pokud by použitím analogie mělo být zasahováno do Ústavou zaručených práv. Lze opětovně konstatovat, že aplikace ustanovení § 158d odst. 3 tr. ř. i na § 158d odst. 10 tr. ř. není možná, protože ustanovení § 158d odst. 10 je svým zněním taxativní a především povolovací režim ve smyslu § 158d odst. 3 počítá se zásahem do ústavou zaručených práv, tudíž jeho další, „analogické“ použití v jiné trestní věci je přinejmenším problematické. V každém případě je nutno dát přednost zásadě řádného zákonného procesu (§ 2 odst. 1 tr. ř.) která má i ústavní dimenzi (§ 8 odst. 2 Listiny, srov. též čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy) před zásadou zjišťování skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Úsilí o zjištění pravdy za každou cenu, tedy i za cenu porušení zákonných limitů, by vedlo k nezákonnostem a nepřípustné svévoli. Zásadu řádného zákonného procesu nelze obětovat účelovosti a účelnosti trestního stíhání, resp. použití, „invazivních“ prostředků, mezi které tzv. prostorový odposlech jistě patří. Ustanovení § 158d odst. 10 tr. ř. lze tedy podle názoru odvolacího soudu ústavně konformním způsobem vyložit pouze tak, že nedopadá na povolovací režim podle § 158d odst. 3 tr. ř. a jeho případné použití znamená neodstranitelnou závažnou procesní vadu a vede v daném případě k absolutní neúčinnosti důkazu.

10. Nálezací soud se uvedené problematice věnoval velmi obsírně na str. 26 - 30 odůvodnění rozsudku. Zde dospěl k závěru, že výstupy z provedených prostorových odposlechů z hotelu Ventana jsou procesně použitelné. [ulice] soud si je vědom toho, že přístup k řešení této problematiky v rozhodovací praxi bohužel není jednotný. Zaregistroval však, že k této problematice již zaujal právní názor Nejvyšší soud ČR, byť v jiných trestních věcech. Prvním z nich je usnesení z 1. 9. 2020, č. j. 7 Tdo 865/2020-2408. Zde senát Nejvyššího soudu v uvedené problematice dospěl k závěru o zásadní procesní použitelnosti záznamů povolených soudcem v jiné věci. Zde dále uvedl, že nejde ani tak o to, zda sledování bylo povoleno soudcem. K tomu by mohlo dojít i v případech, že by to nebylo nutné (tj. zákonné podmínky uvedené v § 158d odst. 3 tr. ř. by to nevyžadovaly), přičemž povolení sledování soudcem ve věci, kde by postačovalo povolení státním zástupcem, by jistě nepůsobilo procesní nepoužitelnost pořízených záznamů. Tehdy by se uplatnila úvaha odvolacího soudu o vyšší míře ochrany dotčených práv. Podstatné však je, že v případech uvedených v § 158d odst. 3 tr. ř. jde o závažnější zásah do soukromí než v případech uvedených v odst. 2. To je důvod, proč je nutno danou otázku pečlivě zvažovat. Přesto dospěl Nejvyšší soud k závěru shora uvedenému. Ztotožnil se s názorem, že legislativní odkaz na odstavec 2 obsažený v § 158d odst. 10 tr. ř. je třeba vykládat ne jako odkaz na sledování povolené státním zástupcem, ale jako odkaz na sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy. Právě použitelnost takového záznamu v jiné trestní věci dané ustanovení řeší. Navíc by představovalo nelogický anachronismus, pokud by jakékoli záznamy ze sledování povoleného soudcem v jiné věci byly důkazně vyloučeny, i když by poskytovaly zásadní důkazní materiál o těch nejzávažnějších zločinech. Bylo by to i v naprostém logickém a systematickém nesouladu s možností použít v jiné věci záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu, upravenou zákonodárcem v § 88 odst. 6 tr. ř. Zastánci opačného názoru zdůrazňující striktní jazykový výklad ustanovení § 158d odst. 10 tr. ř. opomíjejí, že i doslovné znění tohoto ustanovení jejich názor vyvrací. Jestliže by totiž odkaz na odstavec 2 měl na mysli povolující subjekt a nikoli způsob provádění sledování (s pořízením záznamů), bylo by použito formulace, „v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odstavci 2 povoleno“ a nikoli formulace, „v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odstavci 2 provedeno“. Další způsob akceptovatelné argumentace na podporu názoru o použitelnosti uvedených záznamů v jiné věci přináší aktuální komentář k danému ustanovení trestního řádu obsažený v právním informačním systému ASPI (po změně k [datum]), kde se uvádí, že z textu ustanovení, „... se může jevit, že upravuje pouze použitelnost záznamů povolených státním zástupcem podle odstavce 2 a nikoliv záznamů povolených soudcem podle odstavce 3. Takový závěr je však patrně nesprávný, a to s přihlédnutím k § 89 odst. 2, jež zakotvuje principiální použitelnost důkazů, pokud z trestního řádu nebo jiného právního předpisu nevyplývá opak. Pokud by se tedy odstavec 10 vztahoval pouze ke sledování povolenému státním zástupcem, pak by sledování povolené soudcem bylo použitelné bez dalšího omezení. Tuto variantu však nelze pokládat za správnou, neboť pokud by zákonodárce upravil podmínky pro použitelnost záznamů pořízených při sledování povoleném („pouze“) státním zástupcem, pak je nelogické, aby na použitelnost záznamu ze sledování, jímž je výrazněji zasahováno do soukromí osob, a k němuž je proto požadováno předchozí povolení soudce, nebyly kladeny žádné upřesňující podmínky. Odkaz na odstavec 2 se tedy vztahuje k pořizování záznamu, přičemž takové záznamy jsou použitelné v jiné trestní věci za podmínek uvedených v odstavci 10, ať již bylo sledování povoleno státním zástupcem nebo soudcem“. Odhlédnout nelze ani od faktu, že i v judikatuře tento názor převážil. Aprobával jej i Ústavní soud ve svých usneseních ze dne [datum], sp. zn. I. ÚS 1518/13, a ze dne [datum], sp. zn. I. ÚS 1638/14, byť zde o dané problematice nepojednal nějak šířeji. Obdobné lze říci o usneseních Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 7 Tdo 1752/2016, a ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. 6 Tdo 1507/2014, kde rovněž s ohledem na povahu dovolacích námitek nebyla tato problematika blíže rozvedena. Nicméně v posledně citovaném rozhodnutí Nejvyšší soud explicitně odmítl námitky týkající se použitelnosti prostorových odposlechů pořízených v jiné trestní věci podle § 158d odst. 3 tr. ř. Argumentoval mimo jiné tím, že i ve druhé trestní věci šlo o stíhání pro

obdobný trestný čin. Současně je však nutno brát v úvahu i princip proporcionality, tj. v daném případě vyváženost mezi závažností konkrétního zásahu do soukromí a závažností, jiné“ trestné činnosti, která vyšla při sledování najevo a která má být v jiné trestní věci pořízenými záznamy o sledování prokazována. Tak pokud by v rámci sledování osoby podezřelé ze zvláště závažné trestné činnosti (například zločinu vraždy) byly pořízeny v jejím bydlišti zvukové a obrazové záznamy, z nichž by vyšlo najevo spáchání nesouvisejícího bagatelního trestného činu (například vyhýbání se plnění vyživovací povinnosti), pak by byl z hlediska proporcionality zřejmě problematický závěr o procesní použitelnosti těchto záznamů jako důkazu v řízení o onom bagatelním trestném činu. Ani v případě povolení sledování soudcem v řízení o závažné trestné činnosti totiž nezaniká pro ostatní oblasti života dotčené osoby právo na soukromí zakotvené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Je tudíž nutno vyvažovat v každém konkrétním případě toto právo na soukromí na jedné straně a veřejný zájem na objasnění trestné činnosti na straně druhé. Shrnuto, záznamy o sledování osob a věci uvedené v § 158d odst. 2 tr. ř. a připojené protokoly lze použít jako důkaz i v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování povoleno, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno. To platí jak v případech, kdy bylo sledování povoleno státním zástupcem (§ 158d odst. 2 tr. ř.), tak i v případech, kdy bylo sledování povoleno soudcem (§ 158d odst. 3 tr. ř.). V případech sledování povoleného soudcem, při němž je zasahováno do nedotknutelnosti obydlí nebo jiných práv uvedených v § 158d odst. 3 tr. ř., je však třeba přípustnost takového důkazu v jiné věci posuzovat s respektem k právu na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí ve smyslu čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Přitom je třeba zejména přihlídnout k intenzitě zásahu do práv uvedených v § 158d odst. 3 tr. ř. a k závažnosti trestného činu, o němž je vedeno řízení v jiné trestní věci.

11. V další trestní věci uvedl Nejvyšší soud (usnesení ze dne 25. 8. 2020, č. j. 8 Tdo 647/2020-11469), že sice sledování bylo uskutečněno za podmínek uvedených v § 158d odst. 3 tr. ř. v těžce trestní věci, ale i kdyby šlo o jinou trestní věc, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených

v § 158d odst. 3 tr. ř. uskutečněno, bylo by možné záznam pořízený při sledování a připojený protokol použít jako důkaz. Podle § 158d odst. 10 tr. ř. v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odstavci 2 provedeno, lze záznam pořízený při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno. Dovolací soud si je vědom, že názor teorie, jakož i praxe soudů není v této otázce jednotný, a že pouhý jazykový, gramatický výklad ustanovení § 158d odst. 10 tr. ř. prvoplánově nabízí řešení, že je-li uskutečněno sledování na základě předchozího povolení soudce podle § 158d odst. 3 tr. ř., nelze záznam pořízený při sledování a připojený protokol použít jako důkaz. Zde však nutno připomenout, že žádnou z metod výkladu – vedle výkladu jazykového se nabízí výklad logický, systematický, historický či teleologický – není možno používat výlučně nebo izolovaně, poněvadž všechny uvedené metody výkladu tvoří součást myšlenkového postupu směřujícího k zjištění pravého smyslu právní normy na základě výkladu, který vždy vychází z jazykového výkladu s užitím v úvahu přicházejících postupů právní logiky a v návaznosti na to dalších metod výkladu (viz [příjmení], P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 10). [příjmení] sledování, jak jsou specifikovány v odst. 1 až 3 § 158d tr. ř., se vzájemně prolínají, nelze na ně nahlížet izolovaně. Odrážejí, o jaký stupeň intenzity zásahu do práv sledovaného se jedná, a tomu také odpovídá označení subjektu, na základě jehož povolení lze sledování uskutečnit. Z hlediska řešené otázky je významné srovnání podmínek upravujících sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, podle odst. 2 a odst. 3 § 158d tr. ř. Dále na jiném místě uvedl, že v daných souvislostech je relevantní, jak již bylo řečeno, toliko sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, jehož primární úprava je obsažena právě v ustanovení § 158d odst. 2 tr. ř. Systematickým a

logickým výkladem lze dovodit, že § 158d odst. 3 tr. ř. neupravuje zvláštní, speciální institut v podobě sledování uskutečněného na základě předchozího povolení soudce, ale pouze klade náročnější podmínky (a tím zvyšuje standard) na povolovací proces sledování, při kterém mají být pořizovány záznamy ve smyslu § 158d odst. 2 tr. ř. v případech, kdy má být sledováním zasazeno do vyjmenovaných základních lidských práv a svobod (příčemž může jít o práva či svobody i jiné než sledované osoby). Účelem ustanovení § 158d odst. 10 tr. ř. není nic jiného než s odkazem na § 158d odst. 2 tr. ř. zdůraznit, že v jiné věci lze použít za zde uvedených předpokladů, tj. je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejíž práv a svobod bylo sledováním zasahováno, jako důkaz záznam pořizený při sledování a připojený protokol. Odkaz zákonodárce na odstavec 2 obsažený v § 158d odst. 10 tr. ř. je třeba vykládat nikoliv jako odkaz na sledování uskutečněné jen na základě písemného povolení státního zástupce, ale jako odkaz na sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, poněvadž právě použitelnost takového záznamu v jiné trestní věci dané ustanovení řeší. Jinými slovy, zákonná dikce, „sledování za podmínek uvedených v odstavci 2“ v textu § 158d odst. 10 tr. ř. míří na všechny případy, „sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy“ (ve smyslu znění § 158d odst. 2 tr. ř.), a to až již uskutečněných na základě písemného povolení státního zástupce nebo na základě předchozího povolení soudce. Tento závěr není v rozporu ani se závěry Ústavního soudu vyjádřenými v jeho usnesení ze dne [datum], sp. zn. I. ÚS 1638/14, v němž se Ústavní soud zabýval mimo jiné i námitkami proti použití důkazu – záznamu pořizeného při sledování povoleném soudcem, byť lze připustit, že explicitně se výše řešenou otázkou nezabýval. Nad rámec řečeného dovolací soud poznamenal, že nepřehlédl, že § 158d tr. ř. obsahuje též ustanovení § 158d odst. 4 tr. ř. a § 158d odst. 6 tr. ř., jež odkazují současně na odstavec 2 i odstavec 3 § 158d tr. ř., nebo ustanovení § 158d odst. 5 tr. ř. s výslovným odkazem toliko na § 158d odst. 3 tr. ř., ale ze znění těchto ustanovení plyne jednoznačná souvislost a opodstatněnost těchto odkazů. V ustanovení § 158d odst. 4 tr. ř. jde o vymezení formálních a obsahových náležitostí povolení podle odstavců 2 a 3, ustanovení § 158d odst. 6 tr. ř. upravuje předpoklady provedení sledování, aniž by byly splněny podmínky podle odstavců 2 a 3. Konečně v ustanovení § 158d odst. 5 tr. ř. je poukaz na, „případy uvedené v odstavci 3“ uveden jako okolnost vylučující zahájení sledování i bez povolení. Výklad o naprosté nepoužitelnosti záznamu pořizeného při sledování podle odstavce 3 § 158d tr. ř. v jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek tohoto ustanovení provedeno, není ostatně sdílen ani částí odborné literatury (např. [příjmení] [jméno]: Zamyšlení nad skutečně aktuálními problémy právní úpravy tzv. prostorových odposlechů. Státní zastupitelství [číslo], změna v elektronické verzi komentáře dostupného v právním informačním systému ASPI k datu [datum] (autor JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D.). Jak shrnul státní zástupce ve vyjádření, správným a logickým vyústěním je, že v § 158d odst. 10 tr. ř. je odkaz na odstavec 2 vztažen k podmínce pořizování zvukových, obrazových nebo jiných záznamů. Omezení v § 158d odst. 10 tr. ř. se pak musí týkat jak záznamů pořizených při sledování, které bylo povoleno státním zástupcem, tak záznamů pořizených při sledování povoleným soudcem (shodně také např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, sp. zn. 1 T 5/2015). Jen pro úplnost dovolací soud poznamenává, že formulací tohoto závěru se nedostává do kolize s právními úvahami obsaženými v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. 3 Tz 8/2018, v němž se sice tento soud zabýval mimo jiné i otázkou vztahu ustanovení § 158d odst. 3 tr. ř. a § 158d odst. 10 tr. ř., ale žádný konkrétní právní závěr nezaujal.

12. Vrchní soud v Praze respektuje aktuální odlišné právní stanovisko již dvou rozdílných senátů dovolacího soudu k dané problematice, byť není jejich právním názorem bezprostředně vázán, avšak jedná se o právní názor soudu vyšší instance směřující svou podstatou je sjednocení rozhodovací praxe nižších soudů, a proto toto stanovisko akceptoval. Z tohoto důvodu také nemohl vyhovět odvolání obž. [jméno] [příjmení], který požadoval zprostit obžaloby státního zástupce z jiného, pro něj příznivějšího důvodu, a to podle § 226 písm. a) tr. řádu.

13. Jak bylo již výše uvedeno, zásadním důkazem v této trestní věci byl obsah provedeného sledování osob a věcí podle § 158d) tr. řádu. Bylo zmíněno, že odvolací soud měl již ve svém dřívějším rozhodnutí pochybnost o tom, zda poskytuje nosný základ pro závěr, zda obžalovaní svým zaviněným jednáním naplnili zákonné znaky skutkové podstaty žalovaných, či jiných trestných činů. Na podkladě tohoto důkazu měl také být konstruován skutkový děj tak, aby bylo jeho verbální vyjádření naprosto jasné, srozumitelné a přezkoumatelné, aby závěry nalézacího soudu o vině nevzbuzovaly pochybnost. Za důvodnou pochybnost je považována pochybnost, která by způsobila, že soudce po pečlivém, objektivním a nestranném hodnocení všech dostupných důkazů by byl tak nerozhodný, že by nemohl říci, že získal ustálené přesvědčení o vině obžalovaného... není to marginální pochybnost, ani pochybnost založená na rozmaru nebo určité náhodě či na domněnce nebo na dohadu (srov. [příjmení], P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 34). [obec] zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností vyžaduje, aby soud opřel své rozhodnutí o vině a trestu o jednoznačně zjištěná a bezpečně prokázaná fakta, nikoli o pouhou pravděpodobnost; není-li zde naprosto ucelený řetězec důkazů jak přímých, tak nepřímých pro bezpečný závěr, že se stal skutek, který je předmětem trestního stíhání, musí soud obžalovaného zprostit obžaloby (srov. kupř. R 46/1963, R 14/1964). Takový důkaz, který by splnil naznačená zákonná a poměrně přísná kritéria, ale obžalobou snesen rozhodně nebyl. Státní zástupce vytvořil skutkovou konstrukci, která má ráz větší či menší pravděpodobnosti. Žalobce ani v podaném odvolání nepřichází s novými důkazy – prezentuje zde odlišné hodnocení důkazů provedených před nalézacím soudem, s hodnocením soudu polemizuje a předkládá zde zcela odlišný pohled na sled a obsahový průběh událostí inkriminovaného dne. Je třeba uvést, že záznam prostorového odposlechu připouští tak, jak zcela případně uvedl nalézací soud, různá vysvětlení (podrobně k tomu hodnocení v odst. 88. odůvodnění napadeného rozsudku). Jednoznačně se odvolací soud ztotožňuje s názorem nalézacího soudu, že nebylo nijak prokázáno, že obž. [příjmení] měla inkriminovanou zprávu k dispozici. Nebylo nijak bezpečně prokázáno, jaký byl průběh jednání obž. [jméno] v Hrzánském paláci, s kým a na jak dlouho se tam setkal, jaké naprosto konkrétní výsledky jeho jednání přineslo, zda nutně musel interpretovat svá zjištění v celém rozsahu. Na tomto může stěžít něco změnit státním zástupce akcentovaný blízký vztah svědka [příjmení] a jeho manželky obžalované [jméno] [příjmení] a jejich údajný obdobný postup ve všech trestních věcech, neboť i kdyby tato argumentace byla přijata, není jen z tohoto titulu možné tvrdit opak. Soud I. stupně dostatečně vysvětlil, jak nahlíží na vědomost účastníků setkání v hotelu na obsah utajované zprávy, kdy rozlišuje vědomost o tom, co zpráva obsahovala a vědomost o tom, co neobsahovala. Soud přiznává stav důkazní nouze ohledně událostí na Úřadu vlády, a pokud nabídl možný jiný průběh jednání, nelze tomuto postupu nic vyčíst (význam osoby svědka [příjmení] [příjmení] v návaznosti na obsah výpovědí svědků [příjmení] a [příjmení]), tento průběh na podkladě provedených důkazů není nepředstavitelný (podrobně odst. 71. – 75. odůvodnění). Rovněž nalézací soud dostatečně vysvětlil svůj postoj k charakteru utajované informace z hlediska formálního, ale i materiálního, a to v kontextu žalovaného trestného činu ohrožení utajované informace podle § 317 tr. zákoníku. I přesto že nedošlo k doplnění dokazování zprávou NBÚ, lze se ztotožnit s pochybnostmi o důvodech utajení a faktickém ohrožení konkrétního chráněného zájmu. Zde ovšem nebyl ani prokázán rozsah vědomosti obsahu zprávy jednotlivými obžalovanými. Nebylo úkolem nalézacího soudu prokazovat opak skutkového děje prezentovaného obžalobou. Na hodnotící závěry soudu prvního stupně, zejména učiněné souhrnně v jejich závěru v odst. 106. – 109. odůvodnění tedy odvolací soud v celém rozsahu odkazuje. K tomu připomíná, že podle § 263 odst. 7 tr. ř. je odvolací soud vázán hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně, s výjimkou důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání provede. [ulice] soud si není vědom žádných opomenutých důkazů (a ani je odvolatel nenamítá) a nezjistil ani přítomnost extrémních rozporů mezi obsahem provedených důkazů a jejich hodnocením.

14. Ze všech výše uvedených důvodů nebyla podaná odvolání shledána důvodnými, a byla proto podle § 256 tr. řádu zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 1. října 2020

Mgr., Bc. Viktor Mach
předseda senátu